

PAWILON POLSKI W WENECJI

Warming Warning

Michał Gdak, Ewelina Gdak, Otylia Śleziak

Dokumentacja (fragment) złożona do konkursu na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim na 17 Międzynarodowej Wystawie Architektury w Wenecji w 2020 r.

Warming Warning

KONCEPCJA WYSTAWY:

Obecnie warunki klimatyczne zmieniają się o wiele szybciej niż jesteśmy w stanie wprowadzać działania prewencyjne. Globalne ocieplenie zdecydowanie zmienia swoje znaczenie na kryzys klimatyczny. Wzrastające działania na rzecz środowiska zdecydowanie powinny obrać formę wyścigu. Mimo rosnącej wiedzy na temat globalnego ocieplenia i wielu możliwości działań, nadal wycina się lasy pod place budowy, nie respektuje się działań pozwalających na odnawianie zasobów Ziemi, zasoby te już nam przestają wystarczać. Ziemia nie jest w stanie poradzić sobie z ilością dwutlenku węgla produkowaną przez człowieka.

Wystawa ma postawić pytanie czy jesteśmy w stanie współpracować na polach wielu dziedzin. Czy architektura i urbanistyka, planowanie przestrzenne są w stanie połączyć siły, wywierając nacisk na rządy, na globalnych decydentów, aby podejmowali działania polegające na przejściu odpowiedzialności za planetę i za nas?

W dobie kryzysu klimatycznego pytanie stawiane przez głównego kuratora biennale: "Jak będziemy żyli razem" może uzyskać odpowiedź: Czy będziemy żyć?

Tytuł „Warming Warning”, bezpośrednio nawiązuje do „Global Warming”, czyli globalnego ocieplenia i zmian klimatycznych. Zawiera w sobie również wyraz „War” oznaczający wojnę. Wystawa w Pawilonie Polskim podkreśla konieczność wypowiedzenia wojny zmianom klimatycznym, a co za tym idzie nie bezczynnej, ale zbyt powolnej reakcji władz świata i nas samych na zbliżające się w zatrważającym tempie zagrożenie.

Wystawa nie ma na celu wskazać konkretnych rozwiązań na działania, ale podkreślić problem zmian klimatycznych i ich wpływ na kolejne 30 lat. Ma wywołać dyskusję i możliwe zrzeszenie instytucji i decydentów, aby wspólne zamieszkiwanie Ziemi było nadal możliwe.

W architekturze i budownictwie nadal zdarzają się rzeczy, które nie powinny mieć miejsca. Nadużycia zasobów Ziemi, które doprowadzają do zagłady. Przy budowie infrastruktury Olimpiady w Tokyo 2020 wykorzystano materiał drzewny z lasów deszczowych Indonezji.

W 2014 roku przy Igrzyskach w Soczi ponad 80% terenów pod obiekty olimpijskie wyznaczono na terenie Parku Narodowego. Wycinka lasów w Birmie, gdzie ponad 10 tys. ton nielegalnego drewna skonfiskowano w ciągu 4 miesięcy. Idea Fair Trade zdaje się być już zaprzepaszczone. W planowaniu przestrzennym ważne jest, aby uszanować wartości natury, a jednak budowa drogi w Puszczy Białowieskiej grozi skreśleniem z listy UNESCO.

Wystawa w sposób symboliczny ma podkreślić obecne problemy globalnego ocieplenia. Ma to być uzyskane poprzez aranżację wnętrza pawilonu oraz prezentację grafik odnoszących się do niewłaściwych działań w stosunku do środowiska naturalnego.

Warming Warning

EXHIBITION CONCEPT:

Currently, climatic conditions are changing much faster than we can introduce preventive measures. Global warming is definitely changing its significance to the climate crisis. We need to react much stronger, because warming is going too fast. Despite the growing knowledge of global warming and many options for action, forests are still being cut down for construction sites, actions that allow restoration of Earth's resources are not respected, and these resources are no longer enough. The Earth is already unable to cope with the amount of carbon dioxide produced by human.

The exhibition is to ask the question whether we are able to cooperate in interdisciplinary fields. Are architecture and urban planning, spatial planning able to join forces, exerting pressure on governments, on global decision-makers to take actions involving taking responsibility for the planet and for us? In the age of climate crisis, the question posed by the main curator of the biennial: „How will we live together” can get the answer: Will we live?

The title „Warming Warning” directly refers to „Global Warming”. It also includes the word „War”. The exhibition in the Polish Pavilion emphasizes the need to declare war on climate change, and on too slow reaction of the world authorities and ourselves to the threat approaching at an alarming rate.

The exhibition is not intended to indicate specific solutions for actions, but to highlight the problem of climate change and its impact on the next 30 years. It is intended to trigger a discussion and a possible cooperation of institutions and decision-makers so that our presence the Earth will be still possible.

There are still things that shouldn't happen in architecture and in construction. Abuse of Earth's resources that lead to destruction. Wood material from Indonesia's rainforest was used to build the infrastructure of the Olympic Games in Tokyo 2020. In 2014, at the Olympic Games in Sochi, over 80% of the areas for Olympic facilities were designated in the National Park. Deforestation in Burma, where over 10,000 tons of illegal wood were seized within 4 months. The idea of Fair Trade seems to be already wasted. In spatial planning, it is important to respect the values of nature, and yet building a road in the Białowieża Forest threatens to be removed from the UNESCO list.

The exhibition symbolically emphasizes the current problems of global warming. This is to be achieved by arranging the interior of the pavilion and the representation of graphics relating to inappropriate activities in relation to the natural environment.

STRESZCZENIE SCENARIUSZA WYSTAWY:

Przestrzeń w Polskim Pawilonie została podzielona na dwie strefy: DROGI i NATURY.

Strefa DROGI to przestrzeń, którą odwiedzający udają się na spacer pod górę, gdzie napotyka niewielkie obrazy przedstawiające obecne problemy cywilizacyjne. Poprzez rampę dochodzi do wyższego poziom pawilonu, skąd ma możliwość zapoznania się z centralną przestrzenią: Naturą.

Rampa okrąży strefę natury dookoła, jednak w trakcie spaceru nie ma do niej wglądu. W strefie DROGI znajdują się ulokowane na ścianach niewielkie grafiki zawierające treści związane ze współczesnymi procesami w architekturze, gospodarce, które doprowadzają do przyspieszenia procesu globalnego ocieplenia.

Strefa DROGI ma sugerować odwiedzającemu, że mimo oglądania obrazów-kolaży w postaci tradycyjnej, galerijnej formy, to ma dawać poczucie, że odwiedzający znajduje się na zewnątrz głównej przestrzeni pawilonu. Sugerować to będą delikatne elementy konstrukcyjne wspierające ściany Strefy Natury.

Strefa DROGI kończy się, gdzie rampa przybliży się do sufitu. W tej przestrzeni znajduje się włącz widokowy pozwalający odwiedzającemu zajrzeć do wnętrza Strefy Natury. Dojście do tego miejsca wymusza na odwiedzającym pochylenie się, co też ma być symbolicznym gestem uszanowania natury. Przed włączem widokowym znajdują się dwa otwory ze zjeżdżalniami ze stali nierdzewnej. Zjazd w dół jest jedyną możliwością znalezienia się wewnątrz Strefy NATURY.

Strefa natury jest architektoniczna bryłą, w której znajdują się polskie rośliny łąkowe i leśne zapelniające posadzkę. W celu multiplikacji wrażeń wzrokowych planuje się wyłożenie wewnętrznych ścian lustrami z pleksi w kolorze zieleni.

Przewiduje się, że roślinność pod kątem wizualnym będzie w najlepszej kondycji w momencie otwarcia pawilonu w maju 2020, natomiast przez okres trwania ekspozycji może ona ulec znacznej degradacji, co będzie spójne z ideologią wystawy.

Celowe jest stworzenie sztucznej przestrzeni natury. Paradoksalnie to co powinno znajdować się na zewnątrz obecnie jest zamykane wewnątrz budynku. Instalacja ta zamyka konsekwentnie motyw science-fiction, nawiązując do ucieczki z Ziemi na inne planety w celu przeżycia, który wydaje się coraz bardziej realny.

Symboliczne pokazanie, że wykorzystywanie w architekturze materiałów, które nie są w stanie się odbudować w szybszym tempie, pokazuje destrukcję natury, a co za tym idzie społeczeństwa. Stanowi to odpowiedź na pytanie głównego kuratora biennale.

Wystawa ma na celu wywołanie szerszej dyskusji w środowisku architektów, urbanistów, przedstawicieli rządu o podjęciu bardziej zdecydowanych działań dotyczących prewencji w globalnym ociepleniu klimatu.

SUMMARY OF THE EXHIBITION SCENARIO:

The space in the Polish Pavilion has been divided into two zones: ROAD and NATURE.

The Road Zone is a space where visitors go for a walk uphill and along which graphics of current civilization problems are presented. At the higher level of the pavilion the visitor has the opportunity to get acquainted with the central space: Nature.

The ramp circulates around the Nature Zone, but there is no view during the walk. The Road Zone contains small graphics located on the walls with the content related to contemporary processes in architecture and the economy, which accelerate the global warming.

The Road Zone is to suggest to the visitor that despite viewing graphics like in the traditional gallery, it is to give the feeling that the visitor is outside the main space of the pavilion. This will be suggested by delicate structural elements supporting the walls of the Nature Zone.

The Road Zone ends where the ramp approaches the ceiling. In this space there is a viewing point allowing the visitor to look inside the Nature Zone. Reaching this place forces the visitor to bend down, which is also to be a symbolic gesture of respecting nature. In front there are two holes with stainless steel slides. Downhill ride is the only way to be inside the Nature Zone.

The nature zone is an architectural box with Polish meadow and forest plants filling the floor. In order to multiply the visual experience, it is planned to cover the inner walls with mirrors.

It is expected that the vegetation in visual terms will be in the best condition at the opening of the pavilion in May 2020, while for the duration of the exhibition it may be significantly degraded, which will be consistent with the ideology of the exhibition.

It is purposeful to create an artificial space of nature. Paradoxically, what should be outside is currently locked inside the building. This installation consistently closes the science-fiction theme, referring to escape from Earth to other planets for survival, which seems more and more real.

The symbolic demonstration that the use of materials in architecture that are unable to rebuild faster shows the destruction of nature, and thus of society. This is the answer to the question of the main curator of the biennial.

The exhibition aims to provoke a wider discussion in the environment of architects, urban planners and government representatives about taking more decisive action regarding prevention in global warming.